

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Urso Group S.E.**, se sídlem Plzeňská 1270, Praha, zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 5. 12. 2018, č. j. 72 A 50/2017 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017, č. j. KUOK 75441/2017, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova, Odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu, Oddělení dopravně správních agend, ze dne 4. 5. 2017, č. j. MMPr/059487/2017/JP, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že porušila povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 téhož zákona, když jako provozovatelka vozidla tov. zn. Š-Superb, RZ X, nezajistila, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích dle zákona o silničním provozu; dne 10. 6. 2016 v době minimálně od 14:45 do 14:50 hod. v Přerově na Žerotínově náměstí 41 se neznámý řidič neřídil svíslou dopravní značkou č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s užitým symbolem dopravní značky č. B 29 „Zákaz stání“, když stál s výše specifikovaným motorovým vozidlem v místě její platnosti. Za tento skutek byla žalobkyni dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1500 Kč; současně jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dospěl k závěru, že z výroku rozhodnutí správního orgánu jsou zřejmé všechny znaky dané skutkové podstaty a jsou v něm uvedena všechna ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno, a o jaký přestupek šlo; nevznikla žádná pochybnost o tom, jakého porušení se žalobkyně dopustila, neboť je skutek srozumitelně popsán jak ve výroku, tak v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že měla být aplikována pro ni příznivější právní úprava - zavedení institutu mimořádného snížení výměry pokuty; udělenou pokutu krajský soud nepovažuje za nepřiměřeně přísnou; krajský soud konstatoval, že žalobkyně jednak nedoložila majetkové poměry, nadto chybí jakékoliv polehčující okolnosti a uložená pokuta byla natolik nízká, že o dalším snižování prakticky nelze uvažovat. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce absence řádného zjištění skutkového stavu; poukázal na to, že žalobkyně navíc po celé správní řízení neuplatnila žádné námitky a proti správnosti zjištěného skutkovému stavu brojila až v žalobě.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že přezkoumával náležitosti výroku pouze ohledně vymezení viny, ale již se nezabýval namítanými vadami výroku o sankci. V žalobě totiž stěžovatelka namítala chybějící odkaz na konkrétní normu, dle níž byla v souladu s postupem dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu (v tehdejší znění) sankce uložena, tj. normu představující příslušný srovnatelný přestupek, a tuto vadu správní orgán nenapravil ani v odůvodnění. Proto považuje stěžovatelka rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Dále stěžovatelka namítá nesprávné posouzení možnosti aplikace mimořádného snížení výměry pokuty dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti“), jehož se stěžovatelka domáhala již v žalobě. Stěžovatelka uvedla, že ve věci nebyly žádné přítěžující okolnosti, z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že pokud by správní orgán měl tu možnost, uložil by nižší sankci, a současně stěžovatelka nebyla po celé správní řízení až do rozhodnutí žalovaného obviněna z žádného dalšího přestupku, tudíž je zřejmé, že si již dává pozor, komu svěřuje své vozidlo k řízení. Stěžovatelka má proto za to, že mělo být mimořádné snížení aplikováno. Krajský soud sice možnost mimořádného snížení posoudil, avšak pouze z důvodu nepřiměřené přísnosti pokuty, nikoliv z namítaného důvodu očekávání dostatečné nápravy i nižší sankce; navíc se měl zabývat jen tím, zda z rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že tuto otázku řešil, či nikoli.

[4] Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil neuvedení ustanovení, dle něhož bylo rozhodováno; krajský soud dle ní interpretoval rozhodnutí rozšířeného senátu sp. zn. 4 As 165/2016 v přímém rozporu s jeho závěry, jelikož se řídil pouze zveřejněnou právní větou. Stěžovatelka je toho názoru, že cílem odkazovaného usnesení rozšířeného senátu bylo primárně zdůraznění nutnosti uvést všechna ustanovení obsažená v dané právní normě a umožnění výjimky pouze v situaci, kdy nikoliv stěžejní ustanovení je uvedeno jen v odůvodnění jednoho z rozhodnutí. O takovou situaci se ale v případě stěžovatelky nejednalo, neboť výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl vadný z více důvodů (nebyla uvedena porušená právní norma, ustanovení

pokračování

skutkové podstaty, jejíž znaky mělo jednání vykazovat, ani ustanovení, dle něhož byla ukládána sankce, a odkaz na porušenou právní normu byl uveden až v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[5] Stěžovatelka soudu rovněž vytýká, že vyhodnotil zjištěný skutkový stav jako dostatečný. Souvislost mezi fotografiemi vozidla a dopravní značky z ničeho nevyplývá; připouští sice, že někdy není možné zachytit auto a dopravní značku na jedné fotografii, avšak je nezbytné jejich souvislost prokázat. Odkaz soudu na „lísteček za stěračem“ považuje stěžovatelka za nemístný, neboť rovněž působnost dané dopravní značky neprokazuje. Ta se nepodává ani z oznámení o přestupku, na něž soud rovněž poukazuje. Dle stěžovatelky tak soudem odkazované důkazy ani v souhrnu neprokazují, že místo, na němž vozidlo stálo, skutečně podléhá zaznamenanému dopravnímu značení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud úvodem ve shodě s nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zdůrazňuje, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží k potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i to, že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacené pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinnosti neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.

[11] Nejvyšší správní soud opakovaně konstatuje, že smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku (správního deliktu), je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly

řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, tedy překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53). Otázkou vymezení skutku, jakož i obsahovými náležitostmi výrokové části správního rozhodnutí se zabýval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, jakož i v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, na něž odkazoval krajský soud i stěžovatelka. Z citované judikatury přitom vyplývá, že identifikace skutku slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován; řádně formulovaný výrok - v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí, přitom pouze z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká opatření či sankce byla uložena; pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. Byť v posledně uvedeném rozhodnutí se rozšířený senát zabýval otázkou přesnosti a podrobnosti právní kvalifikace skutku, je nepochybné, že obdobnou logiku stran jednoznačnosti a přesnosti je třeba vztáhnout též na požadavek na popis samotného skutku. Pachatel deliktu musí především vědět nejen to, jak jeho jednání správní orgán právně kvalifikuje, ale též to, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán.

[12] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, *„správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“* Zároveň ale *„pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*

[13] Není pochyb o tom, že výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. Proto právní kvalifikace skutku musí být ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil. Správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl odkaz na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125f odst. 3 téhož zákona. Správní orgány tak jednoznačně identifikovaly, že stěžovatelka se dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 citovaného zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí jsou porušena zákonná ustanovení výslovně uvedena (§ 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) a přestupek, jehož znaky jednání stěžovatelky vykazovalo, je ve výroku nezaměnitelně slovně popsán, přičemž nedostatek odkazu na konkrétní porušenou povinnost (§ 4 odst. 3 zákona o

pokračování

silničním provozu) byl zhojen jeho uvedením v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Ačkoliv krajský soud užil jinou terminologii než stěžovatelka, vypořádal jak namítanou absenci porušení právní normy, tak odkazu na přestupek, jehož znaky měl skutek vykazovat. Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že přímo ve výroku správního rozhodnutí sice nejsou uvedena všechna relevantní ustanovení, dle nichž správní orgán uložil sankci (byl uveden pouze § 125f odst. 3 silničního zákona), avšak další relevantní ustanovení (§ 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu] byla uvedena či popsána v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ačkoliv § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu nebyl na témže místě odůvodnění výslovně citován, bylo zde uvedeno odpovídající rozmezí sankce, a proto bylo z rozhodnutí jednoznačně zřejmé, z čeho správní orgán vycházel.

[14] Krajský soud dospěl zcela správně k závěru, že zde nebylo pochyb o tom, jaké povinnosti svým jednáním stěžovatelka porušila. Spisový materiál obsahuje dostatečnou oporu pro závěr správního orgánu, jakým jednáním, na jakém místě a porušením které povinnosti uložené zákonem, došlo ke spáchání přestupku, který lze stěžovateli přičítat. Výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a obsahuje ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, resp. přestupku. Místo spáchání přestupku bylo jednoznačně vymezeno přesnou adresou a působnost dané dopravní značky v tomto místě byla prokázána. Vozidlo stěžovatelky prokazatelně v uvedený čas stálo na Žerotínově náměstí v Přerově, které se celé nachází v zóně zákazu stání, a to mimo čarami vymezené plochy placeného parkování. Tyto skutečnosti jsou jasně seznatelné z kombinace prvotních záznamů policie o spáchání přestupku (např. oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku), kde byla zaznamenána konkrétní adresa místa spáchání přestupku, a pořízených fotografií, z nichž lze seznat přesné místo, kde vozidlo stálo, včetně toho, že se v daném místě na vozovce nenachází vodorovné značení (podobu okolí místa spáchání přestupku lze v případě jeho neznalosti porovnat s fotografiemi pomocí služby tzv. street view na mapách volně dostupných na internetu, a to včetně působnosti dané dopravní značky).

[15] Krajský soud se rovněž vypořádal s námitkami stěžovatelky stran použitelnosti novější právní úpravy, a to především v bodech 45 – 50 napadeného rozsudku; vycházel přitom z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou odkázal.

[16] Stěžovatelka za příznivější považuje konkrétně právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti, který umožňuje mimořádné snížení pokuty. Jak správně poukázal krajský soud, tato úprava není s to ovlivnit trestnost jednání stěžovatelky ani rozsah odpovídající sankce; na trestnosti jednání stěžovatelky se ani přijetím nové úpravy nic nezměnilo. Krajskému soudu je třeba přisvědčit potud, že v souzeném případě nedošlo k takové změně ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány jednání stěžovatelky kvalifikovaly a potrestaly, která by měla být při přezkumu v tomto směru zohledněna.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, na který krajský soud přílehavě odkazuje, konstatoval, že právní úpravu obsaženou v § 44 přestupkového zákona o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v

zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala. Uvedl konkrétně: „Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je konkretizována v § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky takto: Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Při rozhodování o tom, které posuzování je pro pachatele příznivější, se nelze omezovat na srovnávání trestních sazeb, ale je třeba konkrétní případ předběžně posoudit podle všech ustanovení starého a nového práva a pak se zřetelem ke všem ustanovením o podmínkách trestní (zde přestupkové) odpovědnosti (též k důvodům jejího zániku) a trestu (též k možnosti podmíněného odsouzení, upuštění od potrestání) uvážit, co je příznivější (srov. Novotný, O., Dolenský, A., Jelínek, J., Vanduchová, M.: Trestní právo hmotné – I. obecná část. Praha, Codex, 1997, str. 38).“ Dále zde NSS uvedl: „Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by tedy v úvahu připadalo, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat.“

[18] V rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49, se uvádí: „Nejvyšší správní soud konstatuje, že zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky neznamená, že správní orgán, či soud je povinen vypracovat rozsáhlý traktát na téma srovnání právní úpravy účinné v době spáchání deliktu a právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Výhodnost právní úpravy pro pachatele je sice třeba posoudit komplexně, viz výše zmíněný rozsudek sp. zn. 4 As 96/2018, avšak zároveň s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a námitkám pachatele, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti, jak se toho ve své podstatě domáhá stěžovatel.“

[19] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že k otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti, se vyjádřil v bodech 20 a 22 již zmíněného rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, v němž vyslovil: „Zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele (stěžovatele) by tedy v úvahu připadalo, pokud by se jednalo o případ, na který by naposledy uvedená ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky mohlo alespoň teoreticky dopadat.“

[20] Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla

pokračování

vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že v jejím případě mělo být postupováno dle § 44 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, neboť se od spáchání tohoto přestupku žádného protiprávního jednání nedopustila a „dává si pozor“. Krajský soud učinil v bodě 53 zcela správný závěr, že v případě stěžovatelky se nejedná o případ, na který by toto ustanovení mohlo alespoň teoreticky dopadat; přitom své úvahy náležitě odůvodnil.

[22] Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, že pro aplikaci § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti v případě stěžovatelky nebyly dány ani teoreticky možné předpoklady. Není pravdou, že krajský soud výslovně nezmínil nenaplnění podmínek ve vztahu k § 44 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona, který stěžovatelka uváděla, ale pouze ve vztahu k § 44 odst. 1 písm. c), čehož se však nedomáhala. Krajský soud kromě hodnocení „přísnosti sankce“ co do její výše též výslovně v bodě 52 poukázal na to, že u takto nízkých částek zákonné spodní hranice pokuty o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti ostatně prakticky uvažovat ani nelze. Krajský soud zcela přiléhavě konstatoval, že dopravní přestupek stěžovatelky lze pokládat za běžný bez zvláštních okolností, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Ze spisu či z tvrzení stěžovatelky žádné mimořádné okolnosti nevyplývají; v odvolání, resp. v řízení před žalovaným, žádné skutečnosti odůvodňující snížení sankce, k nimž by měl žalovaný přihlédnout, stěžovatelka neuvedla. Žalovaný tak neměl povinnost, za situace, kdy v průběhu řízení nevystaly žádné skutečnosti odůvodňující aplikaci § 44 odst. zákona o odpovědnosti, v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, zda podle jeho názoru byl důvod pro aplikaci tohoto ustanovení, resp. proč svého diskrečního oprávnění nevyužil (srov. rozsudek sp. zn. 4 As 96/2018 výše).

[23] Nejvyšší správní soud nad rámec uvedeného podotýká, že příznivější úpravu je třeba posuzovat především s ohledem na všechny okolnosti případu; dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti, jehož se stěžovatelka dovolává, především též s ohledem na osobu pachatele a ostatní relevantní okolnosti případu. Nejvyšší správní soud nemohl v této souvislosti přehlédnout, že stěžovatelka v průběhu správního řízení v rámci standardní procesní taktiky svého zástupce uváděla jméno a adresu rakouského řidiče, který měl vozidlo řídit, s uvedením doručovací adresy v České republice D. 13, Brno; přičemž na tomto místě si řidič předvolání nevyzvedl a zásilka se vrátila zpět s oznámením: adresát neznámý. Jakkoli je výlučně na stěžovatelce, jakých prostředků ke své obhajobě použije, nelze při hodnocení okolností rozhodných pro posouzení věci, jejich povahu a účel pominout (srov. např. rozsudky NSS sp. zn. 10 As 36/2019, sp. zn. 4 As 113/2018, sp. zn. 4 As 199/2017).

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou; rozsudek krajského soudu se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s veškerými námitkami, které stěžovatelka v žalobě uplatnila. Krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem, vycházel rovněž z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu, z jejíhož rámce nikterak nevybočil.

[25] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s; úspěšnému žalovanému žádné náklady v řízení před kasačním soudem nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu